

IBI STØVING

Elskelig sweetheart & inkarneret fighter

I Ibi Støvings univers giver man ikke op. Derfor gennemførte hun også sit første maraton humpende med en knæskade. Det blev en fuldkommen livsændrende oplevelse, hvor smerten, vreden og sorgen over tabet af hendes mor og bruddet med hendes søns far blev mindre og mindre for hver kilometer, hun løb. Mød den 36-årige tv-vært, der har sin helt egen skæve sødme, en vilje af stål og elsker ekstreme udfordringer.

Af Anne Hermansen
Foto Les Kaner
Makeup Marianne Rud

LIGE OM LIDT CYKLER Ibi Støvning til Paris. Det bliver ikke kønt. Det er jo sådan en mindre flatterende sport for kvindeskroppen!

– Jamen, hør lige: Du tager den der nylonpolo på, der sidder som et rør, og tænker: Hvor kom den mavedelle fra. Og så er der tightsene med numsepude, så det ser ud, som du har seks filetmignoner i bukserne. Der er clickskoene – og hjelmen.

Præcis! Men ikke desto mindre stiger Ibi Støvning altså på landevejscyklen den 15. juli og kører 180 kilometer om dagen i seks dage sammen med omkring 525 andre ryttere og 100 hjælpere, der også har sagt ja til turen på Team Rynkeby for at rejse penge til Børnecancerfonden. Og de har trænet hårdt i måneder som forberedelse. Først på spinningcykler hele vinteren og herefter med landevejscykling to gange om ugen. Ture på mellem 80 og 150 kilometer. Den allerførste træningstur var dog kun på 16 kilometer... troede Ibi Støvning

– Jeg var helt kæk. 16 kilometer, det var jo ikke noget at snakke om. Jeg havde bare læst forkert på mailen, der stod faktisk 62 kilometer. Og så væltede jeg i øvrigt på cyklen med det samme, jeg havde spændt clickskoene i pedalerne. Og igen, da vi endelig trillede ind på parkeringspladsen efter turen.

Ibi Støvning har humor. Rigtig meget – og på egen bekostning. Hun har et hæst grin, som hun knækker sammen i rigtig tit. En helt særlig sødme, som ikke er til at stå for. Et fighterinstinkt af rang. Og så har hun sådan en skæv hjerne, hvor der må være opstået de mest løjerlige forbindelser mellem nervesynapserne. Hun er så snusfornuftig. Men på Pippi-måden. Hun gør ikke, som „man” gør. Hun gør, som Ibi gør. Med alverdens pudsige regler, principper om børneopdragelse og tjeklister til mænd, som hun stålsat effektuerer.

De er fuldkommen logiske på deres egen måde – og de er der af en god grund. Og i virkeligheden er det også mere den klarhed og enorme vilje bag, der er så usædvanlig.

Den 36-årige tv-vært, der lige nu er aktuell med programmet „Ånderne vender” ►

– I virkeligheden er jeg nok en blanding af min søde, trygge mormor, der stod i sit køkken og bagte, og af min farmor, som var en kæmpe original. Hun gik med flowerpowerbukser og vild, blå øjenskygge, da hun var i 70'erne, startede altid bilen i andet gear og spillede på sit flygel klokken fire om morgenen.

► tilbage” på TV3 Puls, kender simpelthen sine værdier og sig selv – og står i dén grad ved begge dele.

– Jeg har stor selvsikkerhed og lavt selvværd. En af mine producere sagde en gang til mig: „Ibi, du er ligesom fin, kinesisk porcelæn – you can take a lot of heat, men hvis du falder på gulvet, så splintrer du i tusind stykker”. Det er rigtigt, sådan er jeg.

Jeg har svoret ikke at spille mit liv

Det er toethalvt år siden nu, at noget i Ibi Støvings gik i stumper og stykker. Sønnen Anakin, som hun har sammen med den svenske fodboldspiller Tobias Grahn, var knap et år gammel, da hun fik at vide, at kæresten havde et forhold til en anden kvinde. Dagen efter var Ibi Støvning flyttet. Med barn, hund og halebengt til deres fælles lejlighed i Berlin. For hos hende får man ikke tilgivelse for utroskab. Og det er der to årsager til. Et svigt kan være *for* stort. Som dette. Og så er der også løftet, hun gav sig selv, da hun som 21-årig var meget tæt på at dø.

– Da svor jeg, at jeg aldrig ville spille min tid. Eller lade nogen – som ikke er det værd – spille min tid.

Hun var lige flyttet til Los Angeles for at uddanne sig til skuespiller. Sad og spillede skak med en ven, gik på toilettet – og faldt om.

– Jeg fik en blodstyrning. Fra det ene øjeblik til det næste. Og mistede to-enhav liter blod. Men i stedet for bare at besvime og gå i sort „vågnede” jeg op til en ny scene: Jeg lå inde i et smalt rør, jeg kunne se lys langt nede under mine fødder, oppe over mig var der bare mørke. Og jeg vidste, at jeg bare ikke skulle ned i det lys, for så ville jeg dø. Så jeg forsøgte at skrabe med fødderne og presse mig opad. Ingenting skete. Så kaldte jeg på Gud og så på min mor. Ingenting skete. Så råbte jeg af mine lungers fulde kraft: „Jeg skal ikke dø nu” og vågnede op på hospitalet, hvor de var ved at genoplive mig, og hørte lægerne råbe: „She’s back, she’s back”.

– Jeg har aldrig, hverken før eller siden, følt mig så alene som i det meget lange øjeblik. Der var en følelse af dyb sorg og frustration over, at mit liv skulle være slut, før det overhovedet var kommet rigtigt i gang. Jeg nåede at tænke: „Nu bliver jeg aldrig gift, jeg oplever ikke at få et barn”. Det var *så* ensomt. Der var ingen, der kunne hjælpe mig, kun mig selv. Jeg tror, at jeg kom tilbage på ren vilje.

Løfterne til min mor

Herfra udspringer det første løfte, Ibi Støvning gav sig selv. Om ikke at spille livet. Og for et år siden afgav hun flere andre afgørende. Denne gang til sin mor, som døde 9. maj på mors dag efter fire år med kræft.

– De sidste fire måneder var hun på hospice, og der var vi sammen hver dag. Snakkede om alt og ingenting, arrangerede hendes begravelse. Mine forældre sagde ikke „jeg elsker dig” til mig, da jeg var barn. Jeg var ikke i tvivl om, at det gjorde de, men mor sagde det, natten inden hun døde, og det var rigtig rart. Og så hun fik mig til at love flere ting – det var vigtigt for hende at give faklen videre.

– *Hvad lovede du din mor?*

– At passe godt på mig selv. Altid at have et interessant liv. Aldrig at holde op med at læse. Ikke at falde for flere psykopater... det var ikke lige det ord, hun brugte. Men det var dét, hun mente. Og så gav hun mig en masse gode råd om Anakin. Han er på så mange måder en engel i mit liv, og jeg er glad for, at jeg nåede at give min mor et barnebarn, selv om hun var syg allerede, da han blev født. At jeg kunne vise hende, at jeg også godt kan finde ud af at gøre noget, som „man” gør i livet – selv at være mor.

Maraton var en renselse

I de sidste måneder Ibi Støvning havde sammen med sin mor, trænede hun til sit første maraton.

– Det begyndte egentlig som et væddemål med en af mine kolleger på programmet „Vel-

✦ **Navn:** Ibi Støvning

✦ **Alder:** 36 år

✦ **Profession:** Vært på programmet „Ånderne vender tilbage”, som lige nu kan ses på TV3 Puls. Har også været vært på boligprogrammet „Velkommen Hjem” og „Paradise Hotel” i tre sæsoner.

✦ **Uddannelse:** Balletdanser ved Det Jyske Balletakademi i Århus. Skuespiller fra Stella Adler Academy of Acting, Hollywood.

✦ **Filmroller i:** „Portland” af Niels Arden Oplev og den canadiske film „Aurum”.

✦ **Forfatter til:** „Mad til alle blodtyper” og „Brød til alle blodtyper”, Lindhardt & Ringhof.

✦ **Privat:** Bor alene med sønnen Anakin, som hun har sammen med den svenske fodboldspiller Tobias Grahn.

✦ **Sport:** Løber 45 minutter to til tre gange om ugen. Kører landevejscykling en til to gange om ugen, ture på mellem 80 og 150 kilometer.

■ **MINE FORÆLDRES SKILSMISSE.** De blev skilt, da jeg var 19 år. Det var mit første virkelige møde med, at verden kan være grusom. Det havde jeg ikke troet skulle overgå mig. På trods af, at de forsøgte allerede, da jeg var 10 år, hvor jeg blev kaldt ind i stuen, fik at vide, at de skulle skilles og dejsede om på det grønne filt-tæppe. Formentlig var det på grund af min reaktion, at de ventede.

■ **LOS ANGELES.** Fra jeg var fem år gammel, drømte jeg om at blive skuespiller. Når der var Oscar-uddeling, sneg jeg mig ned til fjernsynet med min dyne og sad og så showet hele natten. Da jeg var 21 år, tog jeg springet og flyttede til L.A. og uddannede mig til skuespiller. Med tre jobs ved siden af og et stort banklån. Det var virkelig min drøm, jeg levede ud.

■ **PARADISE HOTEL.** Mit første job som tv-vært fik jeg som 31-årig. Jeg har altid gerne villet være i underholdningsbranchen, men kun på grund af det, jeg kan – ikke på grund af, hvem jeg måtte kende eller være kæreste med. Derfor var jeg så stolt, da TV3 bad mig komme til casting til Paradise – for jeg havde ingen forbindelser, jeg var bare mig selv.

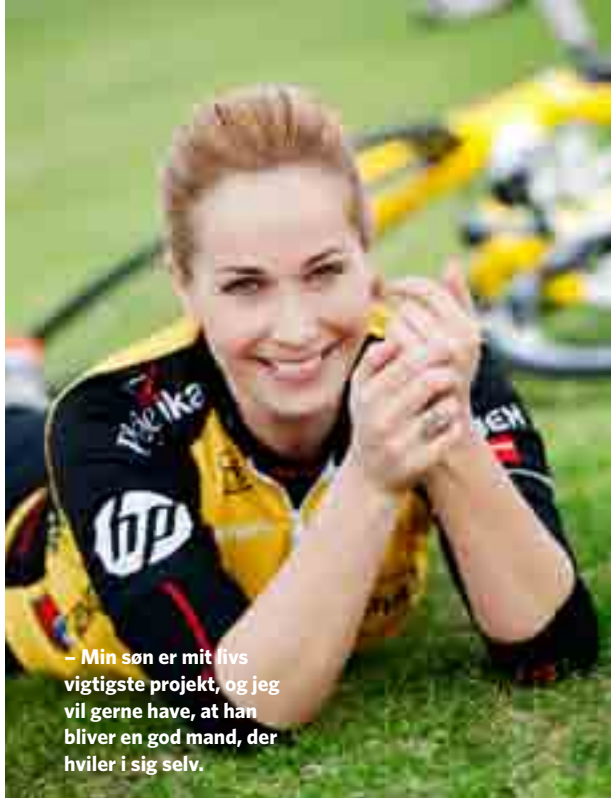

Foto: Bo Nymann

■ **ANAKIN.** Jeg fik min søn, da jeg var 33 år. Og alle de tomme, dumme idealer, som er i min branche, om prestige og om at være supersmuk og superpertynd røg bare i baggrunden. Jeg elskede ham jo allerede, før han blev født. Han er engel – og jeg er en løvemor!

■ **BERLIN MARATHON.** Jeg havde en ide om, at jeg på en måde kunne nulstille mig selv, hvis jeg kunne gennemføre et maraton. Det er det mest ekstreme, jeg har gjort, og det var langt mere skelsættende, end jeg havde forestillet mig. En masse gammel sorg, vrede og smerte kom op, løsnede sig og blev „vasket væk” undervejs. Og jeg er så stolt af min medalje!

– Min søn er mit livs vigtigste projekt, og jeg vil gerne have, at han bliver en god mand, der hviler i sig selv.

Kærlighed og kaffedates

Lejligheden i Berlin har hun netop solgt. Tiden var inde, siger hun. For den hører til en periode af hendes liv, som hun er færdig med.

– Noget andet er, at jeg keder mig aldrig, når jeg er alene. Og jeg kunne mærke, at jeg virkelig skulle trække i mig selv for ikke at ryge ind i en boble, hvor der kun er Anakin og mig. At hvis jeg ville have et socialt liv og et kærlighedsliv igen, så måtte jeg flytte hjem til København. Og da jeg gik og åbnede mine flyttekasser, kunne jeg mærke, at der også var noget, der åbnede sig inde i mig. At det kunne være rart igen at begynde at se på mænd med det kærlige øje frem for det onde.

Ibi Støvning har sin søn tre uger ad gangen. En uge om måneden er han hos sin far i Sverige. Og foreløbig er det blevet til to dates. For første gang i tre år. To kaffedates klemte ind imellem spinningstræningstime-til-Paris og hentetid i børnehaven. Hvor en strøm af listige spørgsmål fra tjeklisten blev flettet ind i konversationen. Såsom: „Hvilket nummer er du så i søskendeflokken?”

– De mænd synes nok, at jeg er dybt mærkelig, men jeg er bare grundig i min research. Jeg er f.eks. selv storesøster, og det kan jo godt betyde noget for dynamikken. Og jeg gider heller ikke nogle dovne hunde, der ikke har styr på deres liv. Så jeg stiller mine spørgsmål, og til sidst vil jeg så trække mig tilbage og danne mig et overblik...

Jeg kan spotte psykopaterne

Ibi Støvning griner igen. Det er for sjov. Og det er alvor. Især, at der er en bestemt type mænd, der aldrig kommer inden for hendes dør igen.

– Jeg er altid faldet for den supercharmerende flab. Altid. Men man må godt lære af sine erfaringer. Og jeg er 36 år og har et barn, så jeg kan ikke tillade mig at være en idiot, når det kommer til mænd. I dag kan jeg simpelthen spotte psykopat-typerne på 10 kilometers afstand. Det er måden, de taler og fører sig på. Højroastede, egocentrerede, manipulerende – og charmerende, ja. Og jeg tænker øjeblikkelig: „Du vil ikke være god for mig og min søn”.

– Den mand, jeg skal være sammen med, skal jo faktisk være far for Anakin. Det sorterer i øvrigt også helt automatisk en masse mænd fra, der bare ikke tænder på min verden med bleer og indkøb og aftensmad klokken seks. Der er også mænd, der ikke kan klare, at en kvinde er alt for selvstændig. Og det er jeg. Jeg giver enormt meget frihed i et forhold, og jeg kræver det også selv.

► kommen Hjem”, som jeg lavede på det tidspunkt. Men det blev hurtigt til min egen lille „en personers-sorggruppe”. Jeg tog Anakin ud af børnehaven i de sidste tre måneder af min mors liv, så han kunne være så meget sammen med hende som muligt, og vores dag var fuldstændig lagt i faste rutiner.

– Vi kørte til hospicet i Frederiksværk og var sammen med min mor om formiddagen. Når Anakin skulle have sin middagslur i barnevognen, løb jeg i skoven, og så var vi sammen med min mor igen, indtil vi kørte hjem om eftermiddagen. Mit hoved var så fyldt hele tiden – undtagen på mine løbeture. Der havde jeg kun mig selv, og ingen forventede noget af mig. Det var terapi for mig i den periode.

Væddemålet vandt hun. Ibi Støvning løb Berlin Marathon den 26. september sidste år. Det regnede den dag, silede ned. Men det var ikke derfor, hendes ansigt var gennemvædet. Hun græd hele vejen, 42,2 kilometer, gennem byen sammen med 40.000 andre løbere.

– Der sidder fotografer i vejkanten og tager billeder af løberne undervejs. Jeg har set nogle af mig selv – jeg har et fuldstændig forvredet udtryk i ansigtet, jeg aldrig har set før. For jeg tudede simpelthen af smerte og sorg: Over gamle forhold, over at være enlig mor, over at have mistet min egen mor og hvad jeg ellers har fået af slag, som jeg indtil da bare havde lagt låg på. Det *hele* kom op.

– Jeg har aldrig gået i terapi – selv om jeg nok burde – men jeg har bare ikke lyst til, at nogen skal rode i mit hoved, jeg vil hellere klare det selv. Og der skete noget med mig under det maraton – det var, som om al min vrede og meget af min sorg blev vasket væk i regnen. Det var *så* skelsættende.

– Og så var jeg stolt. Virkelig stolt af mig selv og min medalje. Jeg er så selvkritisk, du kan ikke fortælle mig noget, jeg ikke selv allerede har tænkt tusind gange. Og i underholdningsbranchen er det tit svært at vide, om komplimenter er ros eller rygklapperi. Men en mållinje er en mållinje, den kan der ikke sættes spørgsmålstejn ved. Og jeg kom over den.

Faktisk humpede Ibi Støvning over den. På 22 kilometer, som hun løb på 1.50, fik hun en knæskade og blev bundet op af et par ambulancefolk, der mente, at hun burde udgå. Men at opgive eksisterer ikke i Ibi Støvnings univers, så hun fortsatte.

– Ruten gik faktisk lige forbi min lejlighed, og jeg tænkte: „Der ligger Marabou deroppe”. Det er rigtigt nok, hvad man siger; på de sidste 10 kilometer handler det kun om, hvad der foregår i dit hoved, for kroppen er stået af og skrider bare „Hvaaaad har du gang i, stop dog!”.